

SAKLAMBAÇ

Efendim,

Artistik patinaj yapan biriyseniz eğer, önemli bir yarışma öncesi size ulaşan acı bir haber sonrası yarışmadan çekilme hakkına sahipsinizdir... çekilirsiniz, ya da yarışmazsınız demiyorum ama, hani kendinizi iyi hissetmiyorsanız, sahnedeki yerinizi almamak gibi bir durum olabilir. Amma mevzu bahis olan artistlikse, işler biraz farklılaşıyor.

Seneler önce, İzmir Fuarında tiyatroların izleyiciler tarafından tercih edildiği zamanlarda, Adile Abla'ya (Naşit) oğlu Ahmet'in ölüm haberi geldiğinde Adile Abla'nın gözlerindeki acı bugün bile aklımdadır. Apar topar yola çıkışımız, İstanbul'daki defin işlemleri, Ahmet'e karşı son görevimiz, alelacele İzmir'e dönüşümüz. Ve Adile Naşit sahnede.Sanki, hiç bir şey olmamış, sanki Ahmet de seyirciler arasındaymış gibi, aynı coşkuyla rolünün hakkını veriyor.

Buna benzer daha bir çok örnekle geçen zaman içinde mücadele ettik... Ustalarımızdan öğrendiğimiz terbiyeyi ve görev aşkını, bizden sonrakilere aşlamaya gayret etmek için daha nice benzer hikayeler anlattık.

Geçtiğimiz Cumartesi günü Antalya'dan hareketle, Çanakkale Asos'a çekimleri yeni başlayan bir dizi setine doğru gitmekteydim... Bir hayli yaklaşmış ve Asos'a girmek üzereydim ki, telefon çaldı... Arayan sevgili eşim, hayat arkadaşım, biricik Meleğimdi. Daha ilk anda sesinde bir soğukluk hissettim. Bana arabayı kenara çekip durmamı söyledi... Dediğini yapıp kenara yanaştım ve derin bir nefes aldım. Nasılsa birazdan gelecek haberle soluğum bir yumruk gibi nefes borumda kilitlenecekti. Öyle de oldu zaten. Eşim birkaç kem küm ettikten sonra Ata Abi ölmüş diyiverdi.

Yani hür teşebbüs gazetecilik ruhu... yani Almanya'nın ilk özel Türk Televizyonu kurucusu, Antalya'da yayın yapan ilk özel televizyon BTT'nin kurucusu, magazin gazeteciliğinin duayeni, Türk paparazziliğin kilometre taşı, yani doğumundan beri aykırılığın ve devrimciliğin yılmaz savunucusu... yani benim Abim Ata Tilmaç.

Koltuk sevdalısı, dönülmesi gereken köşe meraklısı olmadan, sadece gazeteciliğiyle hayata ayak direyen bu adam, bir takım pazarlıklara girmediği ve hani hatırlarsanız geçen hafta bahsetmiştim, attaya gitmeyi kabul etmediği için, hür teşebbüs olarak mesleğine sarılmaya razı olmuştu.

O bir baş yazardı... o bir genel yayın yönetmeniydi... o bir anchorman'di.

Ansızın gelen bu haberle, Abim için geçmiş zaman kipiyle düşünmeye başlamıştım. Di'li geçmiş zaman oluvermişti Ata Tilmaç.

Neredeyse geldim dediğim Asos yolu uzadıkça uzadıkça sanki... Anılarda yolculuk kıvamında dünya turuna çıkmış gibiydim. Ama yolun bir sonu vardı ve ben de setin kurulduğu yere ulaştım. Dekor kurulu, ışıklar tamam. Tüm set ekibi vızır vızır çalışıyor. Oyuncu arkadaşlar prova almış, ezberler gözden geçiriliyor. Kostümümü düzeltirken, asistanlardan biri prova yaptırıyor. İş programında her şey planlanmış. Zoraki Koca Dizisi, Birinci Bölüm . Hazır... Motor.

İşin adı her ne kadar zoraki olsa da, işin yapılma şekli zoraki olmuyor. Yani bizler için zoraki olmuyor. Ve ölüm bizim kapımıza not bırakmayıp, kapımızı çalmadığı sürece de sorumluluklarımızı yerine getireceğiz.

İsmet Ay'ın dediği gibi, sevdiklerimize, yakınlarımıza öldü demektense, “onları sakladık” demek daha doğru.

Efendim,

Abim Ata Tilmaç'ı 18 Haziran Pazartesi Öğle Namazından sonra Serik İlçesi Küriş Köyü Mezarlığına saklayacağız. Bizimle beraber olup bu saklambaç merasimine katılmak isteyenlere duyurayım dedim.

Hadi bakalım, böyle buyurun..

Sümer Tilmaç

<http://sumertilmac.com>

14/06/07

Yayın: Sabah Akdeniz 15/06/07